

Poezija morja - tabor

V petek, 18. 05. 2012, smo se nekateri učenci osmih in devetih razredov ob 7.10 z avtobusom odpeljali v Fieso na tabor z naslovom Poezija morja. Še dan prej smo gotovo vsi negodovali nad taborom, saj se nam je urnik zdel prenatrpan, pred taborom pa smo morali celo na priprave! Vse te pritožbe so spravljal ob živce tako starše kot tudi učitelje. Kaj kmalu, ko smo opravili prvo delavnico, pa so se začele pritožbe, da bo tabor čisto prekratek! Pa smo spet pri človeškem nezadovoljstvu glede na to, kaj ima in, še posebej, česa nima.

Že ob prihodu na slovensko obalo so nas učitelji gnali v Pomorski in tehniški izobraževalni center Portorož. Gotovo si mislite: »Spet šola!«. Pa ni bilo ravno tako. Sprejel nas je sam ravnatelj šole in nam predstavil, kaj na šoli počnejo. V posebni učilnici smo se vsi prisotni kar dobro vživeli v vožnjo ladje na simulatorju. Nekateri so že razmišljali o takojšnjem prepisu z naše na njihovo šolo, vendar to žal (še) ni mogoče. Morda naslednje leto.

Po končanem obisku šole so nas mladi pomorščaki s šolskim čolnom odpeljali v Piran. Tu smo pod vodstvom učiteljice Sonje Kirin iskali znake dvojezičnosti v mestu. Ko smo jih našli, smo se odpravili v naše začasno bivališče, dom Breženko v Fieso, kjer smo že prej odložili kovčke. Tam smo napolnili prazne želodce. Kmalu po kosilu smo se odpravili do plaže, kjer so potekale tri delavnice: dramska, likovna in potapljaška. Na dramski smo z učiteljico Andrejo Molan izpilili improvizacijo, pri potapljanju spoznavali podvodni svet Jadranskega morja z učiteljem Bojanom Švabičem, pri likovni delavnici z učiteljico Erno Okorn pa kot pravi slikarji risali na platno. Kdor je med delavnico potapljanja našel malenkost prostega časa, ga je učiteljica Mateja Sajovec takoj zaposlila z merjenjem senc za večerno fizikalno delavnico ali pa učiteljica Tatjana Vidic z iskanjem rastlinstva in živali v morju oziroma na obali. Aktivnemu popoldnevu sta po večerji sledili fizikalna delavnica in delavnica slovenščine. Pri fizikalni smo se naučili risati elipso in računati še nekatere zanimive stvari, pri delavnici slovenščine naj bi pisali spis. Gotovo ste zasledili besedici »naj bi«. Učiteljico Molan nam je namreč uspelo prepričati, da smo naredili le uvod v pisanje spisa (sveto smo obljubili, da ga bomo napisali sami doma), preostanek večera pa smo zapolnili z igrami dramske improvizacije. Po koncu večernih aktivnosti smo od zaspanosti kar popadali v postelje.

Po najpomembnejšem obroku v dnevu smo si drugi dan dopoldne ogledali film Piranska srednjeveška zgodba in v skupinah odigrali prizore iz vsakdanjega življenja v srednjem veku. Dopoldanski program je vodila učiteljica Irena Oman. Temu je sledilo kosilo, kosilu pa popoldanske delavnice. Te so bile enake tistim iz prvega dne, le da smo se zamenjali; vsi smo se namreč želeli potapljati, nekateri pa tudi risati. Medtem smo pridno nabirali vzorce za biologijo in merili za fiziko. Ker drugi dan dramska delavnica ni potekala, smo si tisti, ki res radi igramo, krajšali čas z igro Activityja. Ko se je dan prevesil v večer, smo se spet udeležili večernih delavnic, ki so bile iste kot dan pred tem, le da smo se udeleženci zamenjali med seboj. Po končanih delavnicah smo se lahko pridružili učencem OŠ Mirana Jarca, ki so skupaj z nami stanovali v domu Breženka, pri gledanju finala Lige prvakov. Potem pa takoj v posteljo!

Tretji, žal že zadnji dan našega tabora, smo začeli s pakiranjem in pripravljanjem na odhod. Pod vodstvom učiteljice Oman je sledila debata med dekliško in fantovsko skupino o prednostih in slabostih šolanja v srednjem veku. Slednja je bila zelo enakovredna, zato se je končala samo zaradi pomanjkanja časa. Potrebno je bilo namreč dokončati likovne izdelke in opraviti še zadnje potope. Napisali smo tudi nekaj vtisov o taboru. Eden takih je tudi pričujoče poročilo s tabora.

Ko smo dokončali zadane naloge, smo rekli »adijo« našemu začasnemu domu in se peš odpravili v pomorski muzej v Piran, po katerem nas je namesto vodiča vodila kar učiteljica Oman. Muzej je dokaj majhen, a zanimiv. Pred začetkom opazovanja delfinov pod vodstvom članov društva Morigenos nam je ostal še čas za sladoled. Delfine v morju smo s pomočjo daljnogledov iskali s hriba, na katerem stoji cerkev. Kljub temu da smo bili potrpežljivi, kar je za takšno delo nujno, nismo videli nobenega. Kasneje smo poskusili še s čolna, vendar žal nismo videli drugega razen meduz v vodi. Nič hudega, čoln nas je namreč popeljal do Bernardina, kjer smo si privoščili pico. Po končanem obroku smo odrinili v Kranj. Na poti je sledil še postanek, ko so si tisti najbolj lačni privoščili še malico. Domov smo prispeli okoli 20.30.

Ste slučajno zasledili kakšen prosti čas? Mislim, da ne. Lahko pa vam zagotovim, da smo uživali na delavnicah in v vsakem prostem trenutku ter ga napolnili z zabavo in smehom. Vendar je vsega lepega enkrat konec. Tukaj pa pride na vrsto tista pesem: »Nikoli več ne bo, kot je nekdaj bilo ...«

V imenu vseh učencev, ki smo se tabora udeležili, bi se rada zahvalila organizatorki in vodji tabora učiteljici Tatjani Vidic in učiteljem, ki so bili z nami. Hvala tudi vodstvu šole, sponzorjem in staršem, ki ste nam omogočili, da smo se na taboru imeli res dobro in se veliko naučili.

Eva Rogelj, 8. c

